

Søminekorpserne, som der her er Tale om at afhjælpe; dernæst er der nogle faa mindre Ændringer ved Søofficersskolen og et i og for sig ikke betydeligt Punkt, nemlig Oprettelsen af en Post som Underekvipagemester. De Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, ere formentlig saa indgaaende, at jeg i Dag kan indskrænke mig til ganske kort at fremhæve Hovedpunkterne.

Der er da navnlig det tekniske Personal. Som de fleste ville vide, er der foregaaet en stor Udvikling paa det tekniske Omraade siden Søværnsloven blev vedtagen i 1880. Ikke alene det aktive Torpedovæsen, men ogsaa det passive Minevæsen har udviklet sig, og navnlig her omkring Kjøbenhavn er Spærringen bleven betydelig udvidet, saa at Antallet af Søminører, der blive uddannede i Henhold til Loven af 1880, ikke er tilstrækkeligt. I Stedet for at Loven af 1880 hjemler, at man ved Søminevæsenet uddanner 50 Mand i længere Tid og holder dem inde i indtil 16 Maaneder, gaar Forslaget nu ud paa, at man skulde uddanne 70 Søminører, indkalde 2 Hold, og Tjenesten kan da indrettes saaledes, at de kun behøve at holdes inde indtil 9 Maaneder. Det bliver altsaa en ikke uvæsentlig Fordel for det indkaldte Mandskab. Og Udgifterne derved blive ikke betydelige. Et andet Punkt, som Lovforslaget berører, er Oprettelsen af en Reserveunderofficersinstitution for det tekniske Korps i Lighed med, hvad der hidtil har eksisteret for de andre Militærkorps. Det er klart, at jo fyldigere man er i Stand til at udnytte det værnepligtige Mandskabs Kendskab og Dygtighed paa Maskinomraadet, desto mindre Fordringer er det nødvendigt at stille til det faste Personels Ramme og Antal. Og jeg har derfor ment, at man burde gaa den antydede Vej for at kunne indskrænke Fordringerne med Hensyn til det faste Personal saa meget som muligt. Det vigtigste i Forslaget er imidlertid det faste tekniske Personal og dets Uddannelse. Her viser det sig nemlig, at Manglerne ere meget betydelige. Udviklingen af Skibsmaskinerne har været rivende i de 20 Aar, der ere passerede, siden Loven blev vedtagen. Den Maade, hvorpaa Skibene bygges og indrettes med mange vandtætte Rum, medfører, at der ikke er den lette Kommunikation mellem de forskellige Maskiner og Kedler og de Rum, hvori de ere, som i gamle Dage. Der maa derfor gaaes naturligt være flere Maskinister, der have den fornødne Dygtighed til at kunne optræde selvstændigt. Hvad Søminepersonellet angaar, en det formentlig talende,

at da Loven af 1880 blev vedtagen, havde man i alt 11 Udskydningsapparater for Torpedoer om Bord i Skibene, for Øjeblikket ere Skibene forsynede med 103. Det er derfor en Selvfølge, at det Personale, der den Gang ansaas for tilstrækkeligt, umuligt kan være fyldestgørende for Øjeblikket. Det værste ved det hele er imidlertid, at ikke en Gang de Rammer, som bleve fastslaaede af Loven af 1880, have kunnet holdes fyldte, fordi der er saa mange Forhold, som opfordre Maskinisterne til at gaa ud i det civile, private Liv, hvor der bydes langt bedre Lønninger og mere tiltalende Stilling end dem, Marinen har kunnet byde. Jeg skal i saa Henseende nævne nogle Tal, som ere meget oplysende og ret forfærdende. Ifølge Loven af 1880 maatte vi i Marinen have første, anden og tredje Klasse af Maskinassistenter med et Antal af henholdsvis 20, 30 og 30, i alt 80. Efter at den ved samme Lov oprettede ny Maskinskole havde virket nogle Aar, var man den 1ste Maj 1883 kommen til et Antal af henholdsvis 15, 25 og 17, i alt 57, saa man altsaa endnu manglede 23 Personer; men for Øjeblikket har man i de tre Klasser henholdsvis 20, 13 og 12, i alt 45, saa at der i de sidste 17 Aar er sket en Tilbagegang af 12. Med Hensyn til den stærke Afgang skal jeg meddele, at der siden 1880 er uddannet i alt 154 Maskinassistenter. Deraf have de 85 senere søgt bort fra Marinens Tjeneste, og vi have da tilbage i Marinens Tjeneste 69. Med Hensyn til det tekniske Personal stiller Forholdet sig omtrent lige saa sørgeligt. Af Haandværkere, der ere uddannede ved samme Skole, er der efter 1880 ansat 15, deraf er der tilbage i Marinens Tjeneste 9, medens 6 ere gaaede over i det private Liv. Og ser jeg hen til Søminekorpset og dets tekniske Personal, Søminearbejderne, bliver Forholdet først saa galt, som det kan være. Efter 1880 er der i alt uddannet 6, deraf ere de 5 gaaede, og den sidste søger i Øjeblikket sin Afsked.

Det vil altsaa ses, at det, man væsentlig maa have sin Opmærksomhed henvendt paa, er at forandre Uddannelsen, navnlig saaledes, at den store Del af de Mennesker, man har uddannet, kan føle sig tilfreds i Tjenesten og blive i Tjenesten. Hertil sigter nærværende Lovforslag. Jeg kan kun i store Træk meddele, at man har tænkt sig, at Skolen for Skibbygnings- og Maskinvæsenet skulde vedblive at virke i samme Skikkelse, hvori den tidligere har virket, men de Mennesker, der udgaa fra den, skulde ikke som hidtil ved Afgangs-